

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: *18:56

צאת השבת: 20:04

רבינו תם: 20:38

שבת שלום וטוב לך !!!

* 30 דקי קודם השקיעה

הזכרת נשים צדיקות

גיליון 107

פרשת אמור תשפ"ב | אבות פרק ב' | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

טהרת הדיבור

בזמננו, בעולם המודרני, שגדרי הצניעות פרוצים בו כל כך, עניין מיוחד הוא לשמור על טהרת הדיבור, ובזה תלויה הצלחתנו בכל העניינים. טהרת הדיבור אינה רק בחלק של ניוול הפה, אלא גם בהקפדה שלא לומר ביטויים בוטים, אלא לשמור על שפה צחה ונקייה.

"כל עמל האדם לפיהו", משל לחבית של יין נקי שיש לה ברז. אם יש לכלוך על הברז, ואפילו מעט, כל היין הנקי שיצא משם יתלכלך, ואי אפשר יהיה לשתותו כלל. וכן האדם, אפילו אם הוא מלא בתפילה, תורה ויראת שמים, אם פיו מוכתם בניוול פה, אפילו מעט, כל התורה והתפילות היוצאים ממנו מתלכלכים ואינם שווים.

וכן להיפך, אם על הברז נסוך טעם טוב או בושם מעולה, אפילו אם החבית מלאה במים פשוטים, בעברם דרך הברז מתמתקים ומתבשמים.

כך גם בן אדם שנסוכים על פיו חן ועדינות הלשון, כל דיבוריו ואפילו בענייני העולם, מתבשמים ויוצא מהם קידוש שם שמים, ועליו נאמר: "ישראל אשר בך אתפאר". (הרב פינקוס / תפארת שמשון)

התחלתי ונשאתי

פינת ההלכה

צניעות בדיבור

אמרו חז"ל "קול באשה ערוה" דהיינו שאסור לאנשים לשמוע קול שירה של נשים, ולכן כל בת מגיל שנים עשרה ויש מחמירים מגיל אחת עשרה צריכה להיזהר שלא ישמע קול שירתה לזרים, וצריך לשים לב לזה בבתי ספר וכדומה הנמצאים במקום שעוברים גברים שבשעה ששרות יסגרו את החלונות שלא ישמע קול שירתן בחוץ.

שאלה: אני מאוד אוהבת לשיר ורציתי לדעת אם מותר לי לשיר שירי שבת ליד אחים שלי הגדולים?

תשובה: נחלקו הפוסקים אם מותר לבת לשיר באזני אחיה הגדולים, ולכל הדעות בזמן לימודם ותפילתם אסורה לשיר באזניהם מכיון שזה דברים שבקדושה שאסור לאנשים לאמרם במקום ששומעים קול שירת נשים, ולכן אף לדעת הפוסקים המקילים לבת לשיר באזני אחיה הגדולים, מ"מ זמירות שבת אם יש בהם פסוקים או הזכרת שם שמים נחשבים דברים שבקדושה שלכל הדעות אסורה לשיר באזניהם.

אני עכשיו בתקופת מבחנים מאוד לחוצה יש לנו כמות חומר גדולה ללמוד בפרק זמן קצר.

נלחצתי מזה מאוד.

וכדי להרגיש רגועה בכל התקופה ולעבור אותה בהצלחה בס"ד, קבלתי על עצמי לשבוע בל"ג 3 קבלות בצניעות: לא לדלג מדרגות, לא להניח רגל על רגל, ולהשתדל לאסוף את השיעור במקום צנוע (לא באמצע הרחוב).

וב"ה אני לומדת ברוגע ומספיקה המון למרות הזמן המוגבל. מקווה להצליח בהכל ולהמשיך לעבור את התקופה הזו ברוגע והרבה הצלחה בזכות ההתחזקות והפרסום.

תודה רבה לה' על כל החסדים המרובים שמרעיף עלינו באהבה בכל רגע ושולח לנו רעיונות להתקרב אליו בחסד וברחמים.

שנזכה כולנו לגאולה השלימה בקרוב.

שתפי אותנו גם את כסיפור היוזמה שלך לזכות הרבים באייל:
tzniutw@gmail.com

קו הצניעות - קו היוזמה : 073-3834050 הקישי 2448 # 5-1

סיפור לשבת

"וביום השביעי שבת שבתון"

את השבת ושאר המצוות, הפטירה בעודה מוחה את דמעותיה. תוכחת אשתו נכנסה בלבו, ואט אט החלו לחזור ולשמור תורה ומצוות. לבסוף, גם זכו לעלות לארץ ישראל עם משפחתם, ובני בניהם יושבים ועוסקים בתורה.

שאלו את הרה"ג רבי משה פיינשטיין זצ"ל: כיצד יתכן הדבר שיהודים רבים נזהרו על שמירת השבת, פוטר מעבודתם וממש מסרו נפש על כך, חלקם זכו לרוות נחת מילדיהם ולראותם עוסקים בתורה, וחלקם – ילדיהם נטשו את דרך ישראל סבא? והשיב ר' משה: "שני יהודים פוטר מעבודתם ביום ראשון. האחד שב לביתו, כינס את כל ילדיו ואמר להם: 'ילדים יקרים קיבלתי תעודת הוקרה מריבוננו של עולם, תעודה שאני שומר שבת ובשל כך פוטרתי מהמפעל, בואו נתלה אותה על הקיר! יוס'יה, אתה תביא פטיש, מושי אתה תביא מסמר, שרה לאה את תעמדי מרחוק לראות שהתעודה עומדת ישר על הקיר!' ולאחר שתלו את התעודה שרו ביחד 'ושמרו בני ישראל את השבת'. 'זכרו ילדים יקרים, מוסיף אבא, 'מי שנותן לנו לחם לאכול זה לא הבעל הבית של המפעל, אלא בעל הבית של העולם והוא ימשיך לדאוג ללחמנו!'

ובבית השני שקט ותוגה. ארוחת הצהריים נאכלת בדממה, שוב אבא פוטר מהעבודה, 'מה יהיה?' מפר אבא את הדממה, 'מאיפה תהיה לנו מחר ארוחת צהריים? קשה להיות יהודים!...' הוסיף אבא. נו, איזה ילד ירצה להיות חיים קשים, שבת נצרבת במוחו כדבר קשה ולא כדבר נעים, תרי"ג המצוות מצטיירות אצלו כתרי"ג של בעיות חלילה."

(לקראת שבת מלכתא)

קודש. בעל החניון שהכיר אותי, הציע לי חינם אין כסף מחסן זה תמורת ניקיון החניון, ומודים אנו לה' כי גבר עלינו חסדו, ויש לנו ולילדינו מקום לישון בו."

"בבעלותי יש מפעל העובד שבעה ימים בשבוע", שח להם המנהל, "המכניס לי ממון רב, אתן לכם שלושת אלפים דולר שישפיקו עבורכם לשכירות דירה לשנה. תוכלו לעבור לגור במקום הראוי למגורים, ואתה תעבוד אצלי במפעל, ששה ימים בשבוע", סיים את דבריו בנדיבות לב, תוך שהוא מוציא מכיסו את הכסף.

"רגע, רגע", עצרוהו בני הזוג, "האם הכסף שלך הגיע מחילול שבת?"

"מה זה נוגע לכם?", הזעיף המנהל פניו, "תגידו תודה ותתחילו לארוז."

השיבו לו ההורים: "אנו מוסרים את נפשנו על שמירת השבת, ואיננו מעוניינים ליהנות מכסף שהגיע מחילול שבת."

מנהל המפעל יצא בכעס מביתם ונסע לביתו. "איזה אנשים משונים פגשתי היום", סיפר לאשתו, וגולל בפניה את כל קורותיו. האשה לא הגיבה, ולפתע הוא רואה דמעות זולגות על לחייה.

"לפני שנים רבות", אמרה לו לבסוף, "גם אנו היינו בסיפור הזה, רק אנחנו לא עמדנו בניסיון ונעתרנו להפצרות דודך שהיה אז המנהל. היזכר כיצד שכנע אותך: 'רק תבוא למפעל בשבת בלי לעבוד, כדי שלא לגרום לתסיסה בקרב העובדים האחרים', ואכן לא עבדת, אבל בשבתות אחר כך רק תיקנת את המכונה שהתקלקלה, ורק ביצעת שליחות קטנה, עד שפרקנו מעלינו עול תורה ומצוות... כמה אני מקנאה במשפחה המאושרת שפגשת, ומתגעגעת לימים עברו בהם שמרנו

לפני שנים רבות, כאשר יהודים ממזרח אירופה נמלטו לאמריקה מחמת הרדיפות וקושי הפרנסה, נאלצו להתמודד עם נסיון שמירת השבת. בכל עבודה היה עליהם לעבוד גם ביום השבת.

החפץ חיים התנגד מאוד למעבר לארצות הברית של אמריקה, ורק לבודדים שהתחייבו בפניו בתקיעת כף שישמרו את השבת – נתן את ברכתו.

מנהל מפעל יהודי בניו יורק, נסע במכוניתו ההדורה לביתו, לאחר יום עבודה. לפתע הוא רואה מראה משונה: ילדים הנראים כילדי הכושים, לבושים בכיפה וציצית ופאותיהם מתבררות ברוח. הוא עצר את מכוניתו והנה הוא שומע אותם מדברים באידיש כשפת עולי מזרח אירופה.

הסקרנות בערה בו, והוא יצא ממכוניתו לעמוד מקרוב על הדבר. כשהתקרב, ראה לתדהמתו שיהודים הם, אך בגדיהם ועור בשרם שחורים מפיח מכוניות. היהודי הזדעזע מהדלות והעוני שניגלו לעיניו, ושאל את הילדים: "היכן אתם גרים?" הילדים שמחו למראה האורח הנכבד, וליוו אותו אחר כבוד ל"ביתם", אשר לא היה אלא חדרון בתוך קומת חניה של בנין משרדים רב קומות.

"אני חייב לעזור להם", אמר לעצמו מנהל המפעל.

"אבא, אמא! יש לנו אורח!" קראו הילדים להוריהם המופתעים והנבוכים, שמיד הגישו לאורח כסא אשר ידע ימים יפים יותר.

"פה אתם גרים?" שאל בתדהמה, "לא מצאתם מקום מגורים עם פחות פיה?" "תראה", השיב לו מארחו, "בכל עבודה שעבדתי, פוטרתי ממנה ביום ראשון, כיון שלא באתי לעבוד בשבת

קוה אל ה'

"וכי תזבחו זבח תורה לה"

ועוד סיפור, מעשה באברך צעיר אשר נולד לו בנו בכורו במזל טוב, וראה שמיד מעלים הרופאים על גבי הכתב את כל מצבו ומעמדו של הרך הנולד - מידות גופו וטיב בריאותו, והנה הוא רואה שהרופא מעביר ידו על כל אצבעות התינוק וכותב דבר מה על גבי הדף, האברך היה בטוח שבוודאי מצא הרופא איזה מום או חולי באצבע, וזהו פשר הכתיבה שלאחר הבדיקה, ונבהל עד עמקי נשמתו, ושאל בחרדה גדולה לשלום התינוק, הרגיעו הרופא וביאר לו כי אחד הדברים שצריך לכתוב הוא מניין האצבעות, ועל כן מנה וספר אותם לראות שאכן יש ב"ה עשר אצבעות. ואין זה אלא משל על כל החיים, שהאדם אינו משים אל ליבו כי ב"ה יש לו עשר אצבעות והכל על הצד היותר טוב, ורק כשמתעורר 'חסרון' או חולי אז הולך ובודק את מצב בריאותו... מעיקרא יש לו לשמוח ולהודות לה' על עשר האצבעות ושאר אברים וחיות שנתן לו הבורא במתנת חנינם. (באר הפרשה)

מספר רבי אלימלך בידרמן שליט"א, שמעתי על איש זקן ובא בימים, והוא בן שמונים ושבע שנים, אשר לקה בנשימתו ל"ע, עד שהוכרחו לחבר אותו למכונת הנשמה למשך כמה ימים, עד שבחסידי השי"ת חזר לאיתנו, כה יאריך ימים ושנים בטוב ובנעימים, וכאשר 'השתחרר' מבית החולים אמרו לו פקידי בית החולים שעליו לשלם סך \$10,000 בעד 'השימוש' במכונת הנשמה, החל הזקן לייבב בבכי. ונכמרו רחמיהם עליו על שאין בידו סכום גדול זה, ואמרו לו שיעשו לו 'הנחה', ולא יצטרך לשלם כל כך הרבה, אך הלה בשלו, ועיניו דומעות ללא הרף, והבינו כי ככל הנראה גם לאחר 'ההנחה' עדיין הסכום רחוק מהישג ידו, וחזרו לומר לו שיורידו עוד מהתשלומים... והוא ממשיך להתייפח מאין הפוגה, וקראו לעברו, ראינו את דמעתך, ולא תצטרך לשלם אלא רק 50% ותו לא... נענה להם מתוך בכי, שומע אני מדבריכם ש'טובת הנאה' ממכונת הנשמה לכמה ימים עולה עשרת אלפים דולר, אם כן כמה עלי לשלם להקב"ה על ש'מנשים' אותי כבר שמונים ושבע שנים... ומה אשיב לה'...

נצור לשונך

לא לדבר רע על הזולת

כדי שילדינו לא ינהו אחר תעמולת הרחוב וסגנונו, עלינו לתת להם דוגמא אישית. אחד הדברים שבהם הכי חשוב שהילדים יראו אותנו נוהגים בו כהוגן, הוא היחס בין אדם לחבירו.

הבה נתבונן: האם אין לחברך כל מעלות? מדוע צריך לחכות שהוא יסתלק מהעולם כדי להזכר בכל מעלותיו, אפשר להזכר בהם בעודו בחיים, ואז גם היחס שלנו אליו יהיה שונה.

בנוסף חשוב להזהר מדבורי לשון הרע ורכילות. ה"אור החיים" הקדוש לומד מהפסוק: "לא תלך רכיל בעמך", שעל האדם לדאוג שבסביבתו לא יהיו הולכי רכיל, כיון שכל ישראל ערבים זה לזה. עלינו לומר לילדים שבביתנו לא מדברים על אף יהודי!

מי שנזהר שלא לדבר על אף יהודי ומתייחס לכולם באופן מכבד, זוכה לילדים טובים ומחונכים, שיצעדו לאורם של גדולי ישראל עד ביאת משיח צדקנו. (אריה שאג)

"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" – ברכה מיוחדת לתורמים
היקרים שיזכו לרוב נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה, פרנסה טובה,
שלום אהבה אחווה ורעות שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

שביבי אור

ימי העומר – הכנה לתורה

ימי ספירת העומר הם ימים של הכנה והטהרות לקראת מתן תורה. ימים של בירור לכל יהודי מישאל אם ראוי הוא לקבל תורה. לכן מצינו שבימים הללו מתן תלמידיו של רבי עקיבא על שלא נהגו כבוד זה בזה: "תנא: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת ועד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו זה בזה". הפגם בהנהגה שבין אדם לחבירו, השפיע על הזכות לחיות. מי שאינו מתנהג כראוי ב"דרך ארץ קדמה לתורה", אינו ראוי להגיע לקבלת התורה. ואף שיתכן שגם בשאר הימים לא נהגו תלמידי רבי עקיבא כבוד זה בזה והיתה עליהם טענה, אך היא לא גרמה למיתה. בימים של הכנה, בימים של בירור אחר בירור, כאן הפגם היה בולט יותר ומשפיע יותר, עד כדי כך שנענשו כ"כ ומתו. שכן, ככל שהזמן מסוגל יותר למעלה רוחנית, התביעה על החסרון גדולה יותר, ובימים הללו של ההכנה למתן תורה נבחן כל אחד ביתר שאת אם הוא ראוי לתורה, ולכן נענשו ומתו תלמידי רבי עקיבא. (תפארת שמשון)

חכמת נשים

כיבוד אב ואם של מרת שרה רבקה בת הרה"ג ר' זאב פרנק זצ"ל, אחי הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל, היה לשם דבר בירושלים. כבר בהיותה כבת אחד עשרה עזבה את לימודיה בבית הספר כדי לסעוד את הוריה שהיו חולים מאוד. היא טענה שכל מטרת בית הספר היא כדי ללמוד לקיים מצוות ורצון ה', והנה כעת זימן ה' לידיה אפשרות לעסוק כל העת במצות כיבוד אב ואם, א"כ לשם מה עליה ללכת לבית הספר. גם כאשר נישאה לבעלה, הגאון רבי אברהם דב אויערבך זצ"ל, אחיו הצעיר של מרן הגאון הגדול רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל, המשיכה לכבד את הוריה, והגדילה לעשות כאשר הכניסה אותם לביתה וטיפלה בהם במסירות אין קץ. לאחר תקופה ארוכה בה גרו אצלה הוריה, והיא ובעלה התמסרו מאוד למילוי כל צרכיהם, הבחינו כי אחד מילדיהם אינו מתפתח כראוי. הוא שכב כל העת על מיטתו בלא תזוזה מספיקה, והם חששו מאוד לבעיה נוירולוגית. בעלה רבי אברהם דב, היה לומד עם מרן החזון איש זצ"ל בחברותא יחד עם הגאון רבי יהודה שפירא זצ"ל בכל יום שישי. בצר לו פנה אל מרן החזון איש ושאל אותו לאיזה רופא נוירולוג כדאי לפנות עם בנם. החזון איש ענה לו שכיון שספק גדול אם בכלל קיימת בעיה, לכן אין צורך לפנות לנוירולוג, אלא שיפנו לרופא משפחה רגיל, וה' הטוב יתן בפיו מענה נכון. פנו ההורים במצוות רבם לרופא המשפחה, ולאחר בדיקה מקיפה, ענה להם הרופא כי הוא לא מוצא שום בעיה רפואית, וכנראה שהילד סובל רק מחוסר תזונה נכונה וחוסר תשומת לב מספקת. כאשר שמעו זאת אחיה של הרבנית שרה רבקה, קבעו שכנראה כל זה קרה כי היא עסוקה מאוד בטיפול בהורים, ולא מספיק שמה לבה אל בנה הפעוט. הם החליטו כי היא לא תחזיק יותר את ההורים בביתה, ומצאו להם מקום אחר. לאחר כמה חודשים מצאת ההורים מביתה, הסתלק אביה רבי זאב פרנק לבית עולמו. מאז, כל ימיה, היה ליבה נוקפה כי בשלה קרתה הרעה הזאת, כיון שהוציאה אותו מביתה, והמקום החדש לא מילא את מקומה כראוי. מחשבה עלתה בליבה, שמא היתה משאירה אותו בביתה, אולי הוא היה עוד מאריך ימים. ביום היארציית הראשון של החזו"א, הביא רבי אברהם דב הביתה גליון ובו תמונת מרן החזו"א זצ"ל. כשראתה מרת שרה רבקה את התמונה, נבהלה מאד, ושאלה את בעלה מי הוא האיש הלזה, ואמר לה שזהו החזו"א זצ"ל. מיד נפלה האשה והתעלפה. לאחר שהעיר אותה בעלה מעלפונה ונרגעה מעט, שאל אותה: "מה קרה? מדוע גרמה לך תמונת החזו"א להתרגשות רבה כל כך?" בתחילה סרבה לגלות לו, בטענה כי הוא יגחך עליה ועל חלומותיה, אבל לאחר שהפציר בה ספרה כך: "לילה אחד, רואה אני בחלומי את אבי זצ"ל יושב בראש שולחן גדול, ואור גדול ונפלא היה בחדר. תלמידי חכמים יושבים סביב השולחן, ופניהם מבהיקים כזוהר הרקיע, ואבי מוסר לפנייהם שיעור תורה. כל זמן השיעור לא ראה אותי אבי, רק כשסיים את השיעור הבחין בי. הוא התקרב אלי כשחיוך גדול נסוך על פניו, ושני אנשים שליוו אותו, אחד מימינו והשני משמאלו. את האחד הכרתי – סיפרה הרבנית – הלא הוא היה אחי רבי יהודה לייב פרנק, שכבר לא היה אז בין החיים. ואת השני לא הכרתי, אבי התקרב אלי ואמר לי: 'ידעתי בתי ידעתי, כי יש לך ייסורי מצפון על שהוצאת אותנו מביתך, ואת חוששת שבגלל זה הלכתי לעולמי קודם זמני, אבל תדעי שיצאת ידי חובת מצות כיבוד אב ואם וכך היית צריכה לנהוג, וזה היה זמני להפטר מהעולם. גם אם היינו נשארים בביתך הייתי נפטר בעת הזו. ולעדות שנכונים דבריי, הנני מבטיחך שבקרוב תיפקדי ויוולד לך ילד שיהיה לך ממנו הרבה נחת (כבר כארבע שנים שלא נולדו להם ילדים, והרופא אמר להם יותר ילדים) ושני מלווי יהיו עדים על דבריי, והצביע על האנשים שליוו אותו. לא ידעתי מיהו העד השני, סיימה הרבנית, וכשראיתי את תמונת החזו"א, הבנתי כי הוא היה העד השני שליווה את אבי.' זאת אם כן היתה סיבת התרגשותה הגדולה מתמונת מרן החזון איש. דברי האב התקיימו במלואם, וכעבור עשרה חודשים נולדה להם בת שהיא וצאצאיה הרוו אותה הרבה נחת דקדושה. (לקראת שבת מלכתא)

הצלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

הצלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

הצלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

הצלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

הצלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשנ"מ
ת.נ.צ.ב.ה